

תנו רבנן: זה שכתוב "ושמע" מפרשים: אין שיסוע אלא ביד, וכן הוא הכתוב אומר לגבי שמשון ששיסע את כפיר האריות שבא לקראתו "וישמעהו כשמע הגדי" ושם זה היה ביד, ונקרא שיסוע.

שנינו במתניתין: אם שינה בקרבנות, כגון שהבדיל בחטאת שמלק שני סימניו, או שלא הבדיל בעולה ומלק סימן אחד, פסול הקרבן!

ודייקנן: מתניתין הסוברת שהבדלת שני סימניו פוסלת בחטאת דלא ברבי אלעזר ברבי שמעון. דתניא: אמר רבי אלעזר ברבי שמעון: שמעתי שמבדילין דהיינו שאם הבדיל שני סימנים בחטאת העוף אין הקרבן נפסל.

והוינן בה: מאי בינייהו אלו התנאים, במה נחלקו?

אמר רב חסדא: מיצוי חטאת העוף מעכב איכא בינייהו בין תנא-קמא ורבי אלעזר ברבי שמעון.

שהפסול בחטאת העוף הוא רק באופן שנעשתה לגמרי כמו עבודת עולת העוף, ונחלקו אם באופן זה שוה עשייתה לעשיית עולת העוף.

תנא קמא סבר: מיצוי חטאת העוף שאחר הזאת הדם על קיר המזבח היה ממצה את דמה מעכב את הקרבן, ואם לא מיצה פסול. וכיון דקא מצוי לדם בעל כרחו ממצה את הדם שאם לא כן הקרבן פסול, קעביד מעשה עולה בחטאת העוף נמצא שנעשתה חטאת זו לגמרי כמו עולה, הן בהבדלת סימנים והן שנעשה בה מיצוי (113) כעולה ופסולה.

ורבי אלעזר ברבי שמעון סבר מיצוי חטאת העוף לא מעכב את הקרבן. ואם הבדיל שני סימנים בחטאת. אינו חייב לעשות בה מיצוי, ולכן החטאת כשירה (114) שאינה לגמרי כעבודת עולה. כי בעולה יש מיצוי ובחטאת זו לא נעשה מיצוי, והבדלת הסימנים שעשה מחתך בשר בעלמא הוא אך איננו כמעשה עולה.

רבא אמר: שהייה בסימן שני בעולת העוף איכא בינייהו בין תנא קמא לרבי אלעזר ברבי שמעון, בשחיטת שני סימניו של בהמה הדין הוא שאם שהה בין שחיטת סימן אחד לשני פסול, ולענין מליקה בעולת העוף נחלקו, דתנא-קמא סבר שהייה בסימן שני [דהיינו שהייה בין סימן ראשון לסימן שני] בעולת העוף לא פסלה ואף-על-גב שצריך בעולת העוף מליקת שני סימניו, מכל-מקום כשרה המליקה גם כששהה בין

היה רק חמשה טפחים. ואם כן אין עליו מקום לגזרי העצים. ואסור שהם יבלטו החוצה. ואיך אפשר לעשות את המערכה על הסוכב? אך השפת אמת נקט שהיו מניחים אותם על המזבח בעוביים. ושוב המקום מספיק.

113. והעיר בשיטה מקובצת, הלא בחטאת זו עשה הזאה כדינה, ואם כן אין זה כמעשה עולה

שדינה במיצוי כל דמו, וכאן חלק מהדם לא היה במיצוי אלא בהזאה. וביאר השטמ"ק שהדין מיצוי כל דמו אינו מעכב אלא רק למצווה. ואם כן זה עדיין כמעשה עולה.

114. ברש"י מבואר רק שמכיון שלא מיצה אין מעשה עולה ואינו נפסל. אך לגבי האיסור דלא יבדיל לא הזכיר רש"י כלום. [ואדרבא מדברי